

den Bestemmelse i første Stykke, at Kjøbenhavns Magistrat og udenfor Kjøbenhavn vedkommende Kommunalbestyrelse, det bliver altsaa ogsaa Sogneraadet, paa Ansøgning kan for et Aar ad Gangen indrømme Nedsættelser eller Eftergivelse af Afgiften, hvor Omstændighederne skønnes at tale derfor. Jeg forudsætter, at det muligvis vil ske ikke saa Steder, at der indkommer en saadan almindelig Ansøgning om at blive fri for Hundeafgift i et Sogn det ene Aar efter det andet, saa har Kommunalbestyrelsen det fuldstændig i sin Magt at sige Ja, saaledes altsaa, at den skønne Hensigt, som Lovforslaget har villet opnåa ved denne Stats Paalæggelse, derved har Udsigt til paa ikke saa Steder at blive ganske illusorisk.

Men hvad viser Udvalget os da som Hjemmel, som Grund for dette Lovforslag? Ja, det skulde være en stor Overhaandtagen af Hundeholdet her i Landet. Nu veed jeg godt, at der er Folk, der blive bange for de store Hunde og somme Tider ogsaa for de smaa, der er Folk, som altid have den uheldige Skjæbne at blive forfulgte af Hunde, men jeg har dog ikke set noget som helst statistisk Materiale eller nogensomhelst Oplysning andet end, hvad der saaledes kan tages albeles paa Skjøn, om at Hundeholdet her i Landet skulde have antaget nogen betænelig Forøgelse. Men saa viser Udvalget os ved Siden deraf et meget smukt Skilt, det siger: Ja, men Afgifterne skulle for en Del tilfalde de Fattiges Kasse. Det lyder jo saa hjønt, men det er ikke altid sagt, at et smukt Skilt holder, hvad det lover. Jeg er bange for, at det dog alligevel kommer til at gaa ud over de Fattige, thi lad os en Gang se paa Lovforslagets § 7. Ifølge denne, saa kan Enhver, hvis Hund forulemper Folk, det vil vel sige Veifarende og ogsaa Andre end Veifarende, ved at fare mod dem, eller forfølge dem — den behøver ikke engang at bjæffe, ikke en Gang at gjo, det har Udvalget været omsorgsfuldt nok til at ville have ud — men enhver Hund, som saaledes styrter ud, gjøende eller ikke gjøende, mod en Forbifarende, hvad enten han er til Vogns eller til Hest eller gaaende, dens Eier risikerer efter Vændingsforslaget nu, naar han har faaet en Advarsel i det Mindste, at blive idømt en Mulkt af indtil 100 Kr. Jeg paastaar, at den Bestemmelse gjør det omtrent umuligt for Smaafolk paa Landet at holde Hunde, thi Enhver, som kjenner disse Forhold, veed, at det er ganske umuligt, naar man ikke lænker en Hund — og selv Lænkehunden maa have en Frihed en Gang imellem, det kan ikke være anderledes — hvor godt man end søger at holde den fra Veien og

spærre den inde, navnlig hos Smaafolk paa en mild Aarstid, hvor Dørene ikke holdes lukkede, men maa holdes aabne, hvor Hunden gaar fri, at forhindre en saadan Hund i at løbe ud paa Veien og løbe efter en Mand; den behøver efter Udvalgets Forslag ikke en Gang at bjæffe efter ham, og saa skal Eieren kunne idømmes en Mulkt af 100 Kr. Dette kan ikke Andet end have til Følge, at det bliver umuligt for Smaafolk paa Landet at holde Hunde, thi de kunne ikke holde dem inde. Ja, dersom de holde saa meget af deres Hunde, at de ville udsætte sig for at sidde disse Mulfter af, staar det dem frit for, og jeg tror, at der er Mange, der holde saa meget af deres Hund, at de ikke ville betænke sig for at sidde en Mulkt af for dens Skyld. Jeg siger altsaa, at saaledes som Lovforslaget bliver med de Vændringer, som vi i Dag have at stemme over, indeholder det et ganske bethdeligt Skattepaalæg, er det en Slattelov, som indeholder dels nye Paalæg, hvor saadanne ikke have været før, dels meget bethdelig Forhøielse af de tidligere Afgifter. Der er endnu en Ting, som har været mig paafaldende ved denne Lov. Det er Bestemmelsen i § 10, at Sager, som angaa Overtrædelse af §§ 6—9, skulle behandles som offentlige Polititager. Altsaa, naar en Hund, der ellers plejer at være indelukket eller afspærret paa en Plads, kommer op i Stuen, skal Politiet ex officio paafe dette og anlægge en offentlig Sag desangaaende, og dersom en Hund kun løber ud af et Hus og bjæffer — nei, om Forladelse, den behøver ikke en Gang at bjæffe ad en Forbigaaende — er det en Forseelse, som af det Offentlige ex officio skal paatales til Undgjældelse og Lidelse af Straf. Jeg forudser, at der for de saa velsete Ordenshaandhæverere, Vøndermerne, vil blive et nyt og rigt Felt at virke paa. De have jo hidtil gaaet saadan lidt fremmede omkring blandt Befolkningen; Befolkningen har, saa vidt jeg veed, givet sig saa lidt af med dem som muligt, men nu faae de efter dette Lovforslag Hundene. Kommer en Hund, som ellers er lænket, op i Stuen, løber en lille Hund ud og løber efter En, der passerer Veien — den behøver ikke en Gang at bjæffe — strax have vi et Felt for Vøndermerne, hvor de kunne træde til med Sag. Det er en offentlig Straffesag, under hvilken den paagjældende Synder, den lille Mand, som det i Reglen vil være, skal tiltales til Strafs Lidelse og til Betaling af Sagens Omkostninger. Jeg agter ikke at stemme for denne Lov. Jeg kunde forstaa, at man, dersom man havde den Tro, at der virkelig tiltængtes Foranstaltninger til at indskrænke Hundeholdet her